

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”
ΕΒΔΟΜΗΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεία : Όδός Λέκα 7.
Τδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
Εσωτερικού δι' εν έτος... Δραχ. 100
Εξωτερικού » » » » » Φρ. 80
Αγγλίας-Αιγύπτου » » » Διρά 1
Αμερικής » » » Δολλ. 4
Δωδεκάνησα... » » Διρέτ. 80
Αι έξιμήνιοι και τμήνιοι κατ' αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δούν' άπαυδύνονται ως έξης
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΣ
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
Εσωτερικού δι' εν έτος 12 Βιβλία Δραχ. 120
Εξωτερικού » » » » » 160
Τα τεύχος τιμάται Δραχ. 2
Δημοσιεύσεις 6 στίχος δραχμαί 5
Δι' Αγγελίας Ιδιαίτερα συμφωνίαι.
Τα προηγουμένα τεύχη τιμώνται δραχμαί 3
Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών
του και των διά του Γραφείου του πωλου-
μένων φύλλον διαδέτα διά του Κεντρικού
Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλον ως ή
κάτω βεβαίως τούτου.
«Το Κεντρικόν Πρακτορείον Εφημερί-
δων βεβαίω ότι, ως εξάγεται εκ των επι-
σημων βιβλίων του περιοδικού «Μπου-
κέτο» πωλεί εβδομαδιαίως άνω των ετ-
κοσι χιλιάδων φύλλον.
Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου
Προσφέρομεν 50.000 δραχμαίς έκει-
νονδστις ήθελεδιαψεύσειτ' άνωτέρω.
ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
Μετοχικόν δραχμαίς... 72.000.000
Αποθεματικόν »... 23.000.000
Αγοραπωλησία Συνάλλαγματος επί του
Εξωτερικού. — Πιστώσεις έναντι Φοροτω-
κίων. — Προεξοφλήσεις και Εισπραξεις Γραμ-
ματίων. — Πιστωτικά Έπιστολάι και Έντο-
λάι πληρωμών. — Χρηματοκινητά Έντολάι. —
Χρεώγραφα προς φύλαξιν και Εισπραξεις
τοκομεριδίων. — Ένοικίασις Χρηματοκιβω-
τίων. — Καταθέσεις Όψεως και επί προθε-
σμής. — Ταμειυτήριον μέχρι δραχμών 20.000
επί τόκω 4 ο/ο έτησίως.
ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
(Συγχώνευσις :
Τραπεζής Κωστοπούλου 1879
Τραπεζής Κραμνών 1918)
Κεφάλαια Δραχ. 10.000.000.—
Αποθεματικά » 5.000.000.—
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ : ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΣΠΑΡΤΗ
ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.
Δέχεται καταθέσεις εν όψει και επί
προθεσμίας, Δραχμών και Ξένων Νο-
μισμάτων υπό τούς συμφερωτέστους
όρους. — Έκτελεί πάσης φύσεως τρι-
πεζιτικάς εργασίας.
Διά τας κοσμηκάς κυρίας και
δεσποινίδας συνιστάται
Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10
Θα ένδύνονται με τα τελευταία
παριζιάνικα μοντέλα φορεμάτων.
Έντες του οίκου λειτουργεί
και τμήμα κορσέδων.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
α) Μέχρι δραχμών 50.000... έτησίως 7 ο/ο
β) Είς Συνάλλαγμα... έτησίως 6 ο/ο
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΔΟΥΤΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ
Διπλωματούχος της ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε. D. P.
Επί τετραετίαν ειδικώς σπουδάζας εις Πάρισιους και έξασκηθείς εις
τά Στοματολογικά εις τα νοσοκομεία των Παρισίων Lariboisiere et
St. Antoine. Εργασθείς επί αρκετόν εις Ύδοντοϊατρικήν Μασσαλίας
και Λυώνος. Θεραπεύει με έγγύησιν με όλιγοήμερον άνώδυνον και ρι-
ζικήν θεραπείαν όλας τά παθήσεις του στόματος και των οδόντων Ούλι-
τιδας και Στομακτίτιδας έντες 10 μένον ημερών με έγγύησιν θερα-
πείας. Ορθοδοντική και όλλα διά της εφαρμογής όλων νέων μεθόδων
επιστημονικών το πρώτον εφαρμολογμένων ένταύθα.
Δέχεται 9—12 και 2—7 ή επί συνεντεύξει
55 ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 ΠΑΤΩΜΑ 2ον
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΟΠΤΙΚΑ—ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΟΥΑΝΑΣ
16—Βερνυζέρου—16. ΑΘΗΝΑΙ
ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ—ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ—ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ
Παράδοσις αύθημερον
ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΥΟΣ ΕΘΝΟΥΣ ΕΙΝΕ Η ΝΕΟΤΕΣ
Απομακρύνετε την μάστιγα της άνθρωπότητας, την Γαστροντερίτιδα
των βρεφών, ήτις φονεύει ως πανώλης τά μικρά μας έν τή λίαν των
μόλις οι καύσωνες και τό κακής ποιότητος γάλα έλθουν
Διά της **ΝΟΒΟΧΥΜΟΣΙΝΗΣ** (Novochimosis) του θαυμασίου αυτού
φυσικού φυράματος, το όποιον μεταχειρίζονται χιλιάδες Ιατρών τώρα,
ή προβλεπτική μητέρα σώζει τό τέκνον της και απομακρύνει απ' αυτής
την λύπη, τά δάκρυα και την άπελπισίαν
Ο Γενικός άποδηκτής **Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ**
Όδός Δύρου 6 (Πλατεία Όμονοίας), προμηθεύει, πάν Φαρμακείον τή
αίτησιν του. Όλοι οι φαρμακοποιοί της Ελλάδος είνε ειδοποιημένοι.
ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΙΔΕΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ
ΤΟ “ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,”
της καλλιτέχνιδος **Μ. ΒΑΣΣΟΣ Ε. ΙΑΤΡΟΥ**
Παρέλαβε και εκδίδει την μεγαλειότατον συλλογήν
Παρισίων modéles **ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΓΥΝ. ΠΙΛΩΝ** ως
και πλουσίαν συλλογήν ύλικών και ύφασμάτων διά
φορέματα, παλτά κλπ.
Επίσης τμήμα Ιδιαίτερον λειτουργούν αναλαμ-
βάνει την εκτέλεσιν και άποστολήν παραγγελιών
δι' όλας τας επαρχίας με τελείαν εφαρμογήν και
καλλιτεχνικό Παριζιάνικο γούστο.
Διά πληροφορίας **“ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,”**
Όδός Σουλτάνη 12 (πάρ. Θεμιστοκλέους)
ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ γραμματόσημα,
Δ)νίς Φόσκολο, Όδός Άχαρνών 11β.
ΑΘΗΝΑΙ
Η **ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ.**
Τζαμαλή, είνε τό τελειότερον φάρ-
μακον κατά των έλωδών πυρετών.
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΤΟ
Ίατρος Δερματολόγος. Έπί
ετίαν Έπιμελήτης της
κλινικής του καθηγητού Α.
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έαυτον
Κεραλληνίας 15α. Όροι 8—12
και 4—6 π.μ.
ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν
τιμήν βιβλία μεταχειρισμένα και
καζ. Γράφατε στο “Μπουκέτο”
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ
Πανεπιστημίου 47 (17).
Η ΕΝΤΕΡΟΚΛΙΤΙΣ
ρίζικως διά της νέας μεθόδου
ιατρού Α. Καλλιβαζα, δι' Αθήναι
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφείον
Παπούλια, 64—Έρμιοι—64.
ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΑΙΤΣΙΔΗΣ
Διάτρος—Παθολόγος Άχαρνών
STEEL WOOL
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΧΑΛΥΒΙΝΑ
BRILLO με τό σαπουνί
Εξαιρείται παντός είδους
οσίας και ξεθώριασμα σμυλιν-
οίς κόπον και προσπαθειαν
διδ λαμπρότην και διαρκείας
μα εις τά έξ άλουμινίου, Εισπρα-
κού μαγειρικά και παντός είδους
λα σκεύη, μαχαιροπήρουν, πο-
τες, μάχαιρα, λουριά, ζήμα, κα-
πτες, θερμίστρες, άποχ, κλπ.
βγάξη λαδομυλούς, άπο γαλά,
λα. πορσελάνων, πλακάκια κλπ.
BRICO καθαρίζει εις την
λείαν άστραπιαία τά έξ
ξύλου παρτέτα, παντός είδους
ξύλων επιφανείας, καλντε-
ριές, ψυγεία, γεωργικά εργαλεία
βγάξει παλαιές λαδομυλούς, κα-
λα, μέταλλα και γαλά.
Πωλούνται εις τό Άμφοτε-
Ρ. ΑΝΤΙΠΠΑ. Πανεπιστημίου
έναντι Άρσάκειον.

7 Ιουνίου 1925 **ΜΠΟΥΚΕΤΟ** 373

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΚΑΤ' Ν
Του **LÉON FRAPIÉ**
Καθώς ή νύχτα έπεφτε, παγωμένη και καταχνιασμένη, δύο
άνθρωποι χλωμοί, με φαρδεια ρούχα, με βρώμικα γένεια που
ούτε ξανθά, ούτε μαύρα ήσαν, παρουσιάστηκαν στην προκυμαία
έρχομενοι, ο καθένας από αντίθετη διεύθυνση, προς τη γέφυρα.
Ο **Κανένας** διαβάτης, κανέν' άμάς δέ φανότανε γύρω. Ο χει-
μόνας έρήμωνε ολότελο αυτή τη γωνία του προαστίου. Τά
καγκλιδώματα, τά καχεχτικά πλατάνια, τά οβρημένα φανάρια
σχημάτιζαν τό ένα με τ' άλλο άτελείωτες εσθίες' στο άλλο μέ-
ρος της προκυμαίας μερικά μικροκαπληιά από σανίδες, με κή-
πους, άλση και κούνιες, είχαν εγκαταλειφθεί ως τόν έρχομό της
άνοίξεως.
Οί δύο άνθρωποι έπροχωρούσαν, με τά χέρια στις τσέπες, με
τό βήμα ατόνων που περπατούν άσκοπα, μά κρυφά, από μακριά
ο ένας εξέταζε τόν άλλο με λοξές ματιές. Όταν βρέθηκαν απέ-
ναντι δέν έδίστασαν νά σταματήσουν.
—Όρατο πράγμα νάσαι δύο άνθρωποι άγνωστοι, ψιθύρις ο
ένας τολμηρά. Μά πρέπει νά γνωρίζονται όταν είναι μόνοι
μες στη νύχτα.
—Ναι, είπε ο άλλος με περισσότερο θάρρος, έφαχνα νά βρω
κανά ψημάρι.
—Κ' έγω τό ίδιο, άπάντησε ο άλλος, ήμουν άποφασισμένος
μάλιστα νά σοϋ ριχτώ, μά, καθώς σέ είδα, τά ρούχα σου μου άλ-
λαξαν τις διαθέσεις μου και σέ π ησίασα σά σύντροφο και σάν
αδερφό. Είμουν άποφασισμένος νά τό κάνω αυτό, γιατί έχω
φτάσει στα έσχατα. Δέ μπορώ πιά ν' άνθέξω στην πείνα και
στο κρύο μαζί.
—Κ' έγω μόλις άπόψε βγήκα από τη φυλακή, άπάντησε ο
άλλος, όπου με είχαν χώσει επί αλήτεια.
—Είχα στο νού μου νά κάνω κάποιο κόλπο όχι και μακριά
από δω. Πάμε μαζί;
—Πάμε!
Ο **πεινασμένος** κι' ο **άποφυλακισμένος** άρχισαν νά βαδίζουν
πλάι πλάι χωρίς νά λένε λέξη, γιατί είναι άνοφελές ν' άφήνει κα-
νείς νά μπαινεί ή καταχνιά μέσ σ' άδειαν του στήθη. Άφησαν

την προκουμιά και τράβηξαν κατά μία λεωφόρο, όπου, εδώ κι εκεί, τα θεοκλειστά ισόγεια αφήναν να βγαίνει μες απ' τα παντζούρια τους μία στάλα φως. Ένα σκυλί γαυγίζει λυσσασμένα πίσω από ένα φράχτη και, μέσα σ' ένα κρασποπουλειό, που είναι το μόνο ανοιχτό, οι δυο άνθρωποι μπηγαν και είδαν μ' άνατριχίλα ο ένας το φάντασμα του άλλου. Οι μύτες τους και τα μάγουλά τους είχαν πρασινίσει, ή δυι τους είχαν πελιδνή. Ο άποφυλακισμένος φορούσε ένα στρουγγυλό παλινόκαπελλο, ένα πανωφόρι καλοκαιριού με χίλιες ζάρες γιατί είχε μείνει στην αποθήκη της φυλακής από την ημέρα της εισόδου του σ' αυτή ως την ημέρα της εξόδου του. Φορούσε άσπρα λινά παπούτσια με καουτσούκ από κάτω.

Ο πεινασμένος ήταν ξεκούφωτος. Φορούσε μία μπλούζα χωρίς γιανιά. Τα κοιματισμένα παπούτσια του σερνόντουσαν στο δρόμο· μία μόλις βγήκαν από το κρασποπουλειό, στο πρώτο στρίψιμο του δρόμου το βήμα του έγινε ελαστικό, μαλακό κι ο σύντροφός του κατάλαβε απ' αυτό ότι εξύγωναν στο σκοπό τους.

Επρόκειτο ν' ανοίξουν εν' απομονωμένο σπίτι, σε έναν δρόμο άγνώστου, όπου τα πεζοδρόμια ήταν στρωμένα ακόμα από κακοφτιαγμένα χαλκία.

— Αν δε γελιέμαι, ψιθύρισε ο πεινασμένος, οι ιδιοκτήτες του λειπουν εδώ και βδομάδα.

Μι' ατίθια του φεγγαριού ξεχώρισε άσφαιρα τ' όριζε, καθώς ακαθόριστα.

Οι δυο άνθρωποι, που είχαν φτάσει, επιθεώρησαν το μέρος, από τις γρίλλες της πόρτας του κήπου: μία κασόνα που χρησιμοποιεί για φολητά του σκύλου ήταν αδειανή, κανένα φως δεν ξαγρυπνούσε πίσω από τα κλειστά παράθυρα του σπιτιού.

Ο άποφυλακισμένος, που δεν ήταν και τόσο έμπειρος σ' αυτά, χαμογέλασε δειλά και υποταχτικά προς το σύντροφό του:

— Ναι, είπε, το ζήτημα είναι να μη βρίσκεται κανείς μέσα στο σπίτι.

Με ευκολία βρέθηκαν μέσα στον κήπο. Ανέβηκαν τη σκάλα και βρεθήσαν μπρος στη βερνικωμένη οξωπόρτα με τα χρωματιστά τζάμια.

Ο πεινασμένος τότε έβγαλε από την τσέπη του ένα δυνατό κομμάτι, που το έχωσε ως τη μέση στην κλειδωνιά, ή οποία έσπασε με το σπρώξιμό του κι ή πόρτα άνοιξε αθόρυβα. Πριν μπουνε μέσα είχε στο σύντροφό του:

— Κανένας δε βρίσκεται στο ισόγειο. Ξέρω όπωσδήποτε τη διάθεση του. Καθώς θα μπουνε θα βρούμε ένα μακρύ διάδρομο· πρέπει να τον ακολουθήσουμε ως την άκρη του χωρίς φως κι' εκεί θα μείνουμε κάμποσο για ν' αποφραστήσουμε...

Ο πεινασμένος πέρασε πρώτος και λόγω της μεγάλης του πείρας, προχωρούσε γοργά αποφεύγοντας να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Ο άλλος πιο δισταχτικός, τράβηξε στην αρχή αγγίζοντας το σύντροφό του από τον ώμο, μά σκούνησε κάπου κι' έχασε την επαφή του. Αμέσως φοβήθηκε να προχωρήσει ολόμυαρος στα σκοτεινά κι' ο θόρυβος του ίδιου του αίματός του έφτανε ως ταυτιά του.

Ότι έγινε κατόπιν οφείλεται στην διαρρύθμιση του διαδρόμου. Στην άκρη του χώριζε στά δυο κι' ο πεινασμένος αφού τράβηξε προς τη μία διευθυντική γύρισε πίσω ως τη μέση του διαδρόμου για να πάρει την άλλη.

Ο άποφυλακισμένος—ως πρωτόπαιρος έτοιμος για πανικό—έφαχνε να βρή μέσα στο σκοτάδι έναν άορατο έχθρο αντί να βρύνε να βρή το σύντροφό του. Τό αμα του όλοένα χτυπούσε και δυνατώτερα, και το τρεμουλιασμά του γινόταν όμοιο με το ξεφρένιασμα του ανθρώπου που κινδυνεύει.

Σ' αυτή τη μοιραία κατάσταση εύρισκόμενος, διάκρινε άσφαιρα κάποιον που γλιστρούσε, λαθραία, προς αυτόν από τα δεξιά. Αμέσως έχασε το λογικό του. Πίστεψε πως είχαν κάποιους ένοικους του σπιτιού που τους είχε αντιληφθή. Κόλλησε στον τοίχο άκίνητος, με κομένη την αναπνοή του. Μά εκεί ένοιωσε να τον αγγίξει ο άγνωστος. Τότε με μία δύναμη δεκαπλάσια, που του έδινε το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως του οίχτηκε και τον άρπαξε από το λαιμό.

Ο άγνωστος, που δεν ήταν άλλος από τον πεινασμένο, γελάστηκε κι' αυτός και νόμισε ότι τον είχε ανακαλύψει κάποιος έχθρος κομμένος. Είταν πολύ έμπειρος για να μη φωνάξει άμέσως μία σε στιγμή δεν μπορούσε πιά να τον κάνει.

Η πάλη, σιωπηλή, ήταν τρομερή και γρήγορη.

Ο πεινασμένος μία φορά, δυο φορές, έλπιζε ν' απαλλάξει το λαιμό του από το επικίνδυνο σφίξιμο, μά ο αντίπαλός του είχε γαντζωθεί πάνω του σαν τον πνιγμένο, που χρειάζεται να του κόψει κανείς τα δάχτυλα για ν' απαλλάχτη. Σε λίγο το πνίξιμο τον παρώλησε, τον έκανε άδραν.

Ο πεινασμένος έπεσε με την πλάτη παρασύροντας και τον αντίπαλό του. Έκείνος, μες την τρέλλα του, εξακολούθησε να του σπρώχνει το λαιμό, έσπρωκε πολλήν ώρα ακόμα, αφού κάθε κίνηση αγωνίας του πνιγμένου είχε πάψει. Δέ συνήλθε παρά όταν ένοιωσε τα δάχτυλά του να πιάνουν πιά κάτι παγωμένο. Γρήγορα τα απέσπασε από το πτώμα, γεμάτος φόβη και τότε μόνο ή μνήμη του θυμήθηκε το σύντροφό του που είχαν μπη μαζί.

Κατάπληκτος, γεμάτος αγωνία από την άόλυτη σιωπή που επικρατούσε, έρευνήσε γύρω, χαμένος μέσα στη διπλή στροφή του

διαδρόμου. Τό στόμα του τρέμοντας, έβγαζε χωρίς να θέλη μία άνησχη κραυγή: "Ε... έ..."

— Τι; φώναξε άσφαιρα δυνατά, σκοντάφτοντας πάνω στο σώμα του πνιγμένου.

Η ιδέα κι' ή ύπνωση που του πέρασε εκείνη τη στιγμή ήταν τρομερή, ώστε γρήγορα, χωρίς καμία προφύλαξη, άναψε ένα σπύρι. Κοίταξε... και τότε ακοτάδι τό ίδιο τον εύπλαχυστή.

Εμεινε σάν απολιθωμένος· κρεμασμένα από τόν ώμο του τα χέρια που είχαν σφίξει τόσο τρομερά πρό όλίγου, είχαν τώρα βρεθεί σά σίδερο και δε μπορούσε πιά να τα σηκώσει. Τα δόντια έτριζαν και τό κεφάλι του σάλευε. Δεν του πέρασε καν ή ιδέα πως μπορούσε να φύγη χωρίς να πάθη τίποτα. Ο συνένοχός του ήταν εκεί σάν ένα μέρος του εαυτού του. Έπρεπε να τον άναστήσει, να τον ξυπνήσει.

Έβραζε και βόηκε σ' ένα τραπέζι της γωνίας ένα σπαρταστό που τό άναψε. Εγρονάτισε κι' άρχισε να σκουντάει, να ψαχουλεύει και να ίκετεύει τό άψυχο πιά θύμα του.

Δέ μπορούσε να γίνει άλλοιώς, έλεγε κλαίγοντας, ο λαμός του ύποχώρησε τόσο εύκολα σ'α δάχτυλά μου!... Δεν είναι παρά ένα φτωχό πεινασμένο λαράκι για να πεθάνη τόσο γρήγορα.

Η ιδέα να πάρη και τό παραμικρό πράγμα από τό σπίτι είχε εξαφανιστεί. Ο φόβος του είχε παραμερίσει κι' είχε άντικαταστήσει από μία λυπή τόσο μεγάλη που δεν άφηνε κανένα άλλο αίσθημα να εκδηλωθεί.

Κι' απομακρύνθηκε σκυθρωπός, με άργό βήμα, με τό βάρος μιας βαθειάς όδυνης.

Από εκείνη τη δραματική νύχτα, ο άποφυλακισμένος έμεινε να πάντα βλοσυρός, χωρίς να έχη ποτέ ήσυχία, νοιώθοντας παντού και πάντοτε να τον πιέζει τό αναλόσαστο σφίξιμο του μοιραίου.

Έζησε πολύ· έκανε ένα σωρό κλοπές και πολλά χρόνια στη φυλακή. Λεφτά έκανε, τα έχασε, τα ξανάκανε, μά ποτέ δεν έταν εύτυχημένος.

Από εκείνη τη μοιραία νύχτα, είχε ένα καταραμένο παρασούκι, που πάγωνε τό χαμόγελο και σ' αυτά τα χείλη τόν γλυμάν ύπηρετών του έγγιγματος, είχε ένα παρασούκι άπαισίο που τόν έκανε να τον έφρονιων και οι έσχατοι τών ανθρώπων... τόν έλεγαν Κάιν!

Λεόν Φραγκίπ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΛΕΙΔΩΜΑ, Η ΤΣΑΧΠΙΝΑ!

Περνώντας κάτω από τό σπίτι της έέντωσα τ' αυτό μου.

Η κυρία Άγγουράκη έλεγε στην κυρία Ρεπανάκη:

— Ναι, την έλειψα μέσα τη βρωμιά. Δεν έχει πιά έσω. Κλειδώμα, ή τσαχπίνα!

— Είσαι πολύ άδιστηρή, της άπαντούσε ή κυρία Ρεπανάκη.

Καθόλου. Μου φαίνεται πως δεν είναι ή ηλικία της άδιστηρή για τσαχπινές.

Σχεδόν κίθε μέρα ο Κορός, καλέ ο Κορός απ' αντίκρου, έρχεται και τριγυρίζει απ' έξω και μόλις γυρίσω τη σάχη μου, χάνεται μέσα για τη μικρή φυσικά. Χθές τους έπιασα κάλι μαζί. Έκείνο το δειξά την πόρτα και της μικρής της είπα: "Αν σε ξαναπιάσω, θά σου δείξω εγώ!" Σερογλύφεται νάβγη έξω, γυρνεί να με κοιτάσει μά του κάκον. Μου κάνει τα γλυκά μάτια αλλά εγώ της λέγω: "Όχι, κυρία! Έέλ!" Άν δεν τις άναθούσε έτσι καταντών παραλυμένες, πιάνουν φίλους στο τέλος ξεφυτρίν κι' έξω και ξαναγυρίζουν σε κακό χάλι. Χωρίς να λογαριάσει κανείς πως μπορούν να φάν και έξω. Μά ή μαμά της έχει τα μάτια της πύσερα. Την έχω παραχαϊδεμένη, μη στάξη και μη βρέξη! Τίποτε δεν της λείπει. Μά είν αυτό τό ζήτημα... ά! όλα κι' όλα!...

— Παρντόν, είπα, κυρία Άγγουράκη, μιλείτε για την κόρη σας;

— Όχι, κύριέ μου, μιλώ για τη σκυλίτσα μου.

"Υστερ" από μία έβδομάδα περνώντας πάλι από σπίτι της ξανκούσα την κυρία Άγγουράκη να λή στην κυρία Ρεπανάκη:

«Μου τώσπριπε την περασμένη έβδομάδα. Ρώτησα όλο τόν κόσμο άν την είδε κανείς. Μούτταν: "Έπρεπε να τη δέσμε μ' άκουσίδα!" Τέλος πάντων ελγα άπελπισθή πως θά την ξανάβλεπα. Σ' γουρα, θά μου την έλεφαν είπα, όποτε χθές, Βαγγελίστρα μου!— τη βλέπω έξω από την πόρτα μου!

— Εκείνην, αϊ;

— Εκείνην, μάτια μου. Εκείνην με κατεβασμένα τ' αυτά! Τότε δε βάσταξα, βγαίνο με τό μπαστούνι στο χέρι και της ψάλλω: "Α! βρώμα, Α! σουρουτάκα! Α! κήνος! Γ'χορμίσου μέσα γρήγορα, πέσε χάμω και φόρα! και της τις έβρεξα άλύπητα.

Πόνεσε τό χέρι μου χτύπα, χτύπα.

Τέλος πάντων κοιτάει μέσα στη γωνία, κοιμάται τώρα. Της έδωσα τό μάθημα που της ήξερε και σάν κοτ' άλλη μία φορά, ως ξανάβγη. Κλειδώμα, ή τσαχπίνα!

— Παρντόν, είπα, πλησιάζω, μιλείτε για την σκυλίτσα σας, κυρία Άγγουράκη;

— Όχι, κύριέ μου, μιλώ για την κόρη μου!

Ο Άναπόδος;

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

Δ. Τ.

Τύπος, σιλουέττα, ντύσιμο αποδίδοντα έντύπωσιν «έκόν σύμπρ» Υψηλή, λεπτοσύνη, με ώραία μαύρα μάτια που φανερόνουν ένσπλη ενγένεια και βαθειά έξυπνάδα. Όταν την γνωρίσει κανείς αντιλαμβάνεται την καλογενιά της και πράγματι άνήκει σε ένδοξη οικογένεια της Έπαναστάσεως. Υπό κοσμικήν ένποσην άνήκει σάν ένα μέρος του εαυτού του. Έπρεπε να τόν άναστήσει, να τόν ξυπνήσει.

Εβραζε και βόηκε σ' ένα τραπέζι της γωνίας ένα σπαρταστό που τό άναψε. Εγρονάτισε κι' άρχισε να σκουντάει, να ψαχουλεύει και να ίκετεύει τό άψυχο πιά θύμα του.

Δέ μπορούσε να γίνει άλλοιώς, έλεγε κλαίγοντας, ο λαμός του ύποχώρησε τόσο εύκολα σ'α δάχτυλά μου!... Δεν είναι παρά ένα φτωχό πεινασμένο λαράκι για να πεθάνη τόσο γρήγορα.

Η ιδέα να πάρη και τό παραμικρό πράγμα από τό σπίτι είχε εξαφανιστεί. Ο φόβος του είχε παραμερίσει κι' είχε άντικαταστήσει από μία λυπή τόσο μεγάλη που δεν άφηνε κανένα άλλο αίσθημα να εκδηλωθεί.

Κι' απομακρύνθηκε σκυθρωπός, με άργό βήμα, με τό βάρος μιας βαθειάς όδυνης.

Από εκείνη τη δραματική νύχτα, ο άποφυλακισμένος έμεινε να πάντα βλοσυρός, χωρίς να έχη ποτέ ήσυχία, νοιώθοντας παντού και πάντοτε να τον πιέζει τό αναλόσαστο σφίξιμο του μοιραίου.

Έζησε πολύ· έκανε ένα σωρό κλοπές και πολλά χρόνια στη φυλακή. Λεφτά έκανε, τα έχασε, τα ξανάκανε, μά ποτέ δεν έταν εύτυχημένος.

Από εκείνη τη μοιραία νύχτα, είχε ένα καταραμένο παρασούκι, που πάγωνε τό χαμόγελο και σ' αυτά τα χείλη τόν γλυμάν ύπηρετών του έγγιγματος, είχε ένα παρασούκι άπαισίο που τόν έκανε να τον έφρονιων και οι έσχατοι τών ανθρώπων... τόν έλεγαν Κάιν!

Λεόν Φραγκίπ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΛΕΙΔΩΜΑ, Η ΤΣΑΧΠΙΝΑ!

Περνώντας κάτω από τό σπίτι της έέντωσα τ' αυτό μου.

Η κυρία Άγγουράκη έλεγε στην κυρία Ρεπανάκη:

— Ναι, την έλειψα μέσα τη βρωμιά. Δεν έχει πιά έσω. Κλειδώμα, ή τσαχπίνα!

— Είσαι πολύ άδιστηρή, της άπαντούσε ή κυρία Ρεπανάκη.

Καθόλου. Μου φαίνεται πως δεν είναι ή ηλικία της άδιστηρή για τσαχπινές.

Σχεδόν κίθε μέρα ο Κορός, καλέ ο Κορός απ' αντίκρου, έρχεται και τριγυρίζει απ' έξω και μόλις γυρίσω τη σάχη μου, χάνεται μέσα για τη μικρή φυσικά. Χθές τους έπιασα κάλι μαζί. Έκείνο το δειξά την πόρτα και της μικρής της είπα: "Αν σε ξαναπιάσω, θά σου δείξω εγώ!" Σερογλύφεται νάβγη έξω, γυρνεί να με κοιτάσει μά του κάκον. Μου κάνει τα γλυκά μάτια αλλά εγώ της λέγω: "Όχι, κυρία! Έέλ!" Άν δεν τις άναθούσε έτσι καταντών παραλυμένες, πιάνουν φίλους στο τέλος ξεφυτρίν κι' έξω και ξαναγυρίζουν σε κακό χάλι. Χωρίς να λογαριάσει κανείς πως μπορούν να φάν και έξω. Μά ή μαμά της έχει τα μάτια της πύσερα. Την έχω παραχαϊδεμένη, μη στάξη και μη βρέξη! Τίποτε δεν της λείπει. Μά είν αυτό τό ζήτημα... ά! όλα κι' όλα!...

— Παρντόν, είπα, κυρία Άγγουράκη, μιλείτε για την κόρη σας;

— Όχι, κύριέ μου, μιλώ για τη σκυλίτσα μου.

Ο Άναπόδος;

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Άπέραντα νεκροταφεία. Δώρη και πεσέσια προς τούς νεκρούς. Οι δέκα βρασιείς του Άδου. Επιδάφιοι τελεταί. Έξήντα χιλιάδες δολάρια ύπέρ τών ψυχών! Έξορκισμοί τών πνευμάτων.

Ο προς τούς νεκρούς σεβασμός τών Κινέζων καθώς και αί τελεταί, τας οποίας συνειθίζουν να κάνουν ύπέρ αυτών, είνε πράγματι, από τα περιεργότερα πράγματα του κόσμου. Διά τούς νεκρούς τών οι Κινέζοι διαθέτουν περισσότερον χώρον απ' όσον χρειάζεται. Γι' αυτό στην Κίνα δεν υπάρχουν μικρά νεκροταφεία, όπως τα ίδια μας, αλλά δολόκληρα πεδία με δεινδοστοιχίας και λόφους και ναούς!

Ολόκληρος ή Κίνα είνε, μπορεί να πη κανείς, ένα άπέραντο νεκροταφείο!...

Ο πένθος για τούς νεκρούς διαρκεί στην Κίνα επί μακρόν χρόνον. Μάλιστα ή διάρκεια αυτού κανονίζεται αναλόγως της βαθμίδος της συγγενείας προς τούς νεκρούς. Τσιουτσιόπινς είνε υίος θά πένθισή επί τρία έτη για τόν θάνατον του πατρός ή της μητρός του! Κατά τό χρονικόν αυτό διάστημα όφείλει να καταθέση όλα του τα άξιώματα, άν έχη τιαυτά!...

Τό έθιμον αυτό τό ίδρυσε ο Κομφούκιος, ο όποιος άναφέρει σχετικώς τα έξης: —"Όπως τό παιδί φέρεται γεννηθέν, επί τρία έτη, εις τας άγκάλας τών γονέων του, έτσι και αυτό πρέπει να πένθισή επί τρία έτη γι' αυτούς όταν αποθάνουν!"

Γιά τούς νεκρούς άναγινώσκονται προσευχαί και ψάλλονται τρισάκια καθ' όλον τό έτος, εις πολλές δε περιπτώσεις τελούνται δι' αυτούς και θυσίαι!

Αι ειδικά όμως τελεταί διά νεκρούς γίνονται κατά τα μέσα του έβδομου κινεζικού μηνός.

Κατά την περίοδον αυτήν ψάλλονται προσευχαί εις τας παγόδας και τούς ναούς και καίνονται χάριται απομνήσεις διαφόρων άντικειμένων, τα όποια νομίζουν ότι χρειάζονται τα πνεύματα τών νεκρών, δηλαδή ένδύματα και ύποδηματα για να στολίζονται, άρώματα για να τα άσφραίνονται, φαγητά για να καταπίνουν την πείναν των, πρό παντός δε χοίματα, για να εξαγοράζουν με αυτά την έννοιαν των φυλάκων του Άδου!...

Κατά την φαντασιώδη πίστιν του Κινεζικού λαού, υπάρχουν στον Άδη δέκα βασίλεις, πρό των οποίων έκαστος νεκρός θά δώση λόγον των έπιχειρών πράξεών του, προτού εισχωρήση εις τό Φευχού, τόν ουρανόν.

Ιδιαίτερα προσευχαί γίνονται επίσης για τις ψυχές έκείνων, οι όποιοι δεν έχουν συγγενείς. Έσχάτως κατεβλήθησαν εις τούς ίερείς της Σαγκάης ύπό του λαού 60,000 δολάρια, για να προσευχηθούν ύπέρ τών ψυχών όλων εκείνων τών άγνωστων που απέθαναν άστεγοι, πειναλέοι, άλητες, χωρίς συγγενείς και φίλους.

Επίσης για τας ψυχές εκείνων που ένπνευσαν κύνουν πάλιν ιδιαιτέρως τελετήν. Κοσμούν λέμβους και πλοίαρχα, με χάριτα, πολύλογον φαναρίκια και σημαίας, φορτώνουν αυτά με τροφάς και άλλα είδη, τούς βάθρουν φωτιά και τα άφήνουν έρημα εις τας θαλάσσας και τούς ποταμούς, να καούν και να διασκορπισθή παντού ή τέφρα των.

Θραύτατες είνε επίσης ή τελετές που γίνονται επί τών τάφων τών νεκρών. Αι τελεταί αυταί είνε θρησκευτικά και ο ιερεύς έμφανίζεται πρό του πλήθους φορών φοικαλέαν προσωπίδα διά της οποίας έχει — όπως πιστεύουν — την δύναμιν να έξορκίση τα πνεύματα.

Κατά μήκος τών τάφων στήνουν επίσης σιγνάς, έντός των οποίων πολύνται εικόνες, βιβλία και προσευχάς, χάριται ένδυμασιν και μύρια άλλα πράγματα χρήσιμα διά τας τελετάς.

Τό έπικρύς άνάπτονται χαρτοφάναρα πολύχρωμα και τό θέαμα είνε γραφικώτατον.

Στάς τελετάς αυτάς συγκεντρώνεται άπειρον πλήθος. Είνε όμως τόσοσ ο σεβασμός προς τούς νεκρούς ώστε ούδέποτε συνέβη κατ' αυτάς τό έλάχι-τον έτροπον.

Περειρηγίς

ρεϊ να διανοθή ή πλέον κοκέτα γυναίκα, από χρέπ-ντε-οιν άσημνιο! ως μόνο γαρνίρισμα μία ζώνη από δικτυωτό βαθύχρυσο και τσάπες ίδιες.

Στην τετάρτη πράξι μία τρισαχαιτωμένη τουαλέττα από χρέπ μεταξοτό χρώμα μενεζέλι.

Αι τουαλέττες της κ. Λούη φανερώσαν άνωτέραν σχολήν, γούστο έκτελέσεως, έμπνεύσεως.

Η Μονταίν

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΜΜΑΔΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

(ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΝΤΑΓΚΥ)

Έρωτοῦσα τὴν ὥραία κυρία Φραγκίσκα Λαπλῶ, ἡ ὁποία μ' εἶχε προσκαλέσῃ στὸ δείπνο :

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Σουδαῖν δὲν περνᾷ καλὴ ζωὴ μὲ τὴν γυναῖκά του ;

— Πέστε καλλίτερα πὺς περνᾷ πολὺ κακὴ ζωὴ, μοῦ ἀπήντησε ἡ Φραγκίσκα Λαπλῶ. Καὶ ἂν συμβῇ κανὲν δυστύχημα στὸν Παῦλο Σουδαῖν, δὲν ἔχει νὰ παραπονεθῇ, γιατί αὐτὸς ὁ ἴδιος φταίει.

— Τόσο πολὺ ;

— Μάλιστα ! Φέρεται πρὸς τὴν καὶ μὲν τὴν 'Ιουλιέττα σὰν ἄθλιος καὶ πρόστυχος ἄνθρωπος.

— Διάβολε ! Βλέπω ὅτι συμπαθεῖτε περισσότερο τὴν 'Ιουλιέττα.

— Διότι εἶνε φίλη μου καὶ ἔπειτα διότι εἶνε ἀξιολύπητη μ' αὐτὸ τὸ βλάκα.

— Βλάκας ; αὐτὸς ὁ σπουδαῖος χημικὸς ; αὐτὸς ὁ ἐξοχὸς ἐπιστήμων !

— Πέτε καλλίτερα αὐτὸς ὁ τύραννος, ποὺ δὲν ἔχει καρδιά, ποὺ ἔχει ἕνα πείσμα γαϊδουρινό.

— Ἄλλ' ὁ Σουδαῖν, ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του.

— Τὴν ἀγαποῦσε καὶ μάλιστα τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἄλλὰ ἔκαμε μιά τρέλλα, γιὰ τὴν ὁποία τώρα μετανοεῖ. Δὲν φταίει διόλου ἡ 'Ιουλιέττα.

— Αὐτὰ ὅλα ποὺ λέτε δι' ἐμὲ εἶνε αἰνίγματα. Εἰς τί λοιπὸν ἔφταξε αὐτὸς ὁ ἀγαθότατος Σουδαῖν ;

— Θὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐγνωρίσατε τὴν 'Ιουλιέττα τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της ;

— Ὅχι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦτο πολὺ ὥραία.

— Ἦτο θελκτικωτάτη. Ἦτο ὅλη δροσιά.

— Καὶ εἶνε ἀκόμη ;

— Βέβαια. Ἀλλὰ βλέπετε πανδρεύθηκε πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ δεκαπέντε χρόνια γιὰ μιά γυναῖκα εἶνε κατὰ. Παντρεύθηκε εἰς τὰ εἰκοσι.

Εἶνε τώρα εἰς τὰ τριανταπέντε...

— Καὶ δὲν φαίνεται...

— Ἦλθαμε τώρα εἰς τὸ προκείμενον.

— Εἰς ὅτι θὰ σὰς πῶ. Πρὸ ὀλίγου ἐκατηγοροῦσα τὸν Παῦλο Σουδαῖν καὶ τὸν κατηγοροῦ ἀκόμη.

— Ἀλλὰ σὲ μιά στιγμή τὸν ἐθαύμασα γιὰ τὴν εὐγένεια, γιὰ τὴν λεπτότητα πρὸς τὴν γυναῖκά του.

— Ἀ, ὥστε φρονεῖτε ὅτι ἕνας σύζυγος ἡμπορεῖ νὰ εἶνε λεπτὸς καὶ εὐγενὴς πρὸς τὴν γυναῖκά του ;

— Ἡ κυρία Λαπλῶ μοῦ ἔριψε ἕνα βλέμμα αὐστηρό.

— Μάλιστα, κύριε. Ἀλλὰ πρέπει ἡ λεπτότης αὐτὴ νὰ εἶνε παντοεινὴ, ἐνὸς μὲ τὸ Σουδαῖν δὲν συνέρχεται τὸ ἴδιο. Ἀπ' ἐναντίας.... Θὰ τὸ ἴδῃτε ἐντὸς ὀλίγου. Ὁ Σουδαῖν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γυναῖκά του ὅχι μόνον τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος μαζί της. Δὲν ἔξυρω ἂν ἐννοεῖτε τὴν διαφορὰ.

— Τὴν ἐννοῶ πολὺ καλά.

— Λοιπὸν τὸ νὰ εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκά του θὰ πῇ ὅτι θέλει νὰ τὴν βλέπῃ πάντοτε ὥραία καὶ νὰ μὴ ἀφίρουν εἰς τὸ πρόσωπό της κανὲν ἀπαίσιο ἴχνος τὰ χρόνια ποὺ περνοῦν.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκόλο.

— Καὶ ὅμως αὐτὸς τὸ κατόρθωσε.

— Τί μοῦ λέτε ;

— Τὴν ἀλήθεια. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ 'Ιουλιέττα μὲ τὰ τριάντα πέντε χρόνια της ἐφαίνετο μολὶς εἰκοσι, καὶ ἴσως ὀλιγώτερον πρὸ ἐνὸς μηνός.

Παρακάλεσα τὴν κυρία Φραγκίσκα Λαπλῶ νὰ ἐξηγηθῇ καλλίτερα διότι δὲν ἐγνωῦσα τίποτε ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔλεγε.

— Μιὰ ἡμέρα, ἐξηκολούθησε ἡ κυρία Λαπλῶ, ὁ Σουδαῖν ἐκτάλαβε ὅτι ἡ γυναῖκά του ἐγήρασε λίγο. Τοῦτο συνέβη πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἦτο ἀκόμη πολὺ ὥραία, ἀλλὰ ἔχον ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται, ρυτίδες στὰ ἄκρα τῶν ματιῶν της καὶ τὰ μάγουλά της ἀρχισαν νὰ γίνωνται κἄπως πλαδαρά. Τὸ περιεργό ὅμως εἶνε ὅτι ἡ 'Ιουλιέττα ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτὸ καὶ ὑπέμενε καρτερικῶς τὴν τύχη, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἀναμένει ὅλες τὴς γυναῖκες. Ἐγνωρίζετε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἄνδρας της καὶ δὲν ἐφρόντιζε περὶ γιὰ κατακτήσεις.

— Ἄλλ' ὁ Σουδαῖν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τοῦ ἀρέσῃ πάντοτε ἡ γυναῖκά του καὶ τὴς προσέφερε ἀπλούστατα ὡς δῶρον τὴν νεότητά. Πὺς σὰς φαίνεται ;

— Ἦνοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὕψος ἐκπλήξεως καὶ ἐγέλασα χλευστικῶς.

— Μὴ γελάτε ! Σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἐφέρετε ὅτι ὁ Σουδαῖν εἶνε σπουδαῖος χημικὸς. Ἐφέρετε λοιπὸν μιὰ πομμάδα καὶ ἕνα γάλα, τὰ ὁποῖα ἐξήλειψαν τὴς ρυτίδες τοῦ προσώπου καὶ ἐδίδαν εἰς αὐτὸ μιά δροσερότητα καὶ μιά λάμψιν ἀξιοθαύμαστη. Ἦτο μιά ἐφευρέσεις τοῦ Σουδαῖν καὶ ὅχι καμμιὰ ρεκλάμα ἀπὸ ἐκείνης ποὺ διαβάζουμε στὴς ἐφημερίδες. Κυριολεκτικῶς ἕνα θαῦμα. Ἡ 'Ιουλιέττα τὸ ἔδο-

κίμασε καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἦταν ἀγνώριστη. Ἐγινε δέκα χρόνια μικρότερα, σωστὸ κοριτσάκι.

— Λοιπὸν, κυρία μου, τὴς εἶπα, τὸ δῶρο αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ τιμω. Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν τὸ προτιμᾷ ἀπὸ ἕνα χρυσὸ οὐδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια, νομίζω. Ὁρισμένως ἡ κυρία Σουδαῖν θὰ ἐπὶ ἡδύνη στὸ λαμπρὸ τοῦ ἀνδρός της διὰ τὰ τοῦ ἐκδηλώσαντος ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη της.

— Αὐτὸ καὶ ἔκαμε.

— Ὁ Σουδαῖν δὲ μοῦ φαίνεται ἀξιὸς θαυμασμοῦ.

— Ἐκόνταξ τὴν κυρία Λαπλῶ γιὰ νὰ καταλάβω μίπως ἀσπασαται, ἀλλ' αὐτὴ μίλουσε σοβαρῶς.

— Ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἔχει καλῶς. Ἀλλ' ὁ Σουδαῖν, ἐξηκολούθησε ἡ κυρία Λαπλῶ, ἐκράτησε τὸ μυστικὸ τῆς συνταγῆς γιὰ τὸ αὐτὸ του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πῇ στὴν 'Ιουλιέττα.

— Αὐτὸ εἶνε φρασιόν.

— Ὅχι. Εἶνε ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης. Καὶ ἂν ἦσαν στὴ θέλῃ τῆς 'Ιουλιέττας τὸ πρᾶγμα θὰ μὲ ἀνσηχοῦσε. Τέλος πάντων, ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ κυρία Σουδαῖν ἔλαμπε καὶ πάλι καὶ ἀστράγαζε ἀπὸ ὀρασιότητα. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; Ἀυτὴς ἡ μεταμορφώσις οὐκ ἔστιν ἡ γυναικα, ἡ ὁποία ὅχι μόνον γίνεταί ὥραία, ἀλλὰ καὶ κυτὰ εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι καὶ ἐκδηλοῦν τὸ θαυμαστικόν αὐτῶν...

— Ἀρχισα νὰ μαντεύω, ἀγαπητὴ μου κυρία.

— Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ μαντεύσετε. Ἡ 'Ιουλιέττα εἶχε μὴν ὅλας τὰς ἀρχὰς καὶ ἔαφρα εὐρέθη καὶ πάλιν καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

— Ὁ Σουδαῖν δὲ μοῦ φαίνεται ἀξιὸς θαυμασμοῦ. Ἐπανερχομαι τὴν χαρὰ τὴν ὁποῖαν εἶχε χάσῃ. Ἀρχισαν λοιπὸν πολλοὶ νὰ ἐρωτοτροποῦν μαζί της, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, νὰ τὴν θαυμάζουν. Γι' αὐτὴν ἦτο ἕκτακτη ἀναγέννησις, ἕνα ξανάνεισμα. Διὰ δαξ, ἐτέρεπετο, ἐτραγουδοῦσε τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ της καὶ...

— Καὶ ἐκινδύνευσε νὰ...

— Ἡ κυρία Λαπλῶ μὲ διέκοψε ἀποτόμως.

— Δὲν κινδυνεύει μιὰ γυναῖκα, διότι ἔχει τροπὴν ὀλίγον, ὑποθέτω. Ἀρχίζω αὐτὴν πρὸς στιγμὴν ὁ Σουδαῖν ἀρχίζει νὰ γίνεταί μοιραία. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰ ὅλα εἰς τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ ἐρωτοτροπῇ, γίνεταί ἔξαφνα ἡμιπορὸς. Κάνει παρατηρήσεις στὴν γυναῖκά του, αὐτὴ δὲν δίνει προσοχή. Τότε ὁ Σουδαῖν ἀφ' ἑαυτοῦ μὴπως χάσῃ τὴν εὐτυχία του, καταγίνεται θαυματουργὸς πομμάδα καὶ τὸ γάλα ποὺ ἐκινδύνευσε. Καὶ ἔτσι εἶνε τώρα ἕνας μῆνας πρὸς 'Ιουλιέττα ἐπανήλθε στὴν πραγματικὴ θέλῃ της. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι ὁ Σουδαῖν δὲν ἀπὸ καλὰ. Εἶνε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ θέλουν ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Ἦθελαν ἕνα ξανάνειμα τῆς γυναῖκάς του, ἀλλὰ μὲ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν νὰ τὴν κλείσῃ μέσα στὸ σπίτι. Καὶ τὸ πρᾶξιν ὁρῶτερο, τὴν φοβερίζε ὅτι θὰ ζητήσῃ διαζύγιον.

— Διάβολε ! καὶ ἂν ἡ συμβουλή εἶνε ἀδύναμη ἐξ αἰτίας τῶν σιγῶν ποὺ προκαλεῖ ἡ γυνίκα 'Ιουλιέττα ;

— Τότε ἀς τῆς δώσῃ τὴ συνταγὴ τῆς ἀποφῆς. Ἀλλ' αὐτὸς ἀρνείται, θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ καταχωρῆσι τῆς δυνάμεώς του. Εἶνε ἕνας τύραννος, σὰς λέγω καὶ πάλιν. Πιστεύω ὅτι καὶ σεις συμφωνεῖτε.

— Ἐκτέφθην ὀλίγον καὶ ἔπειτα εἶπα μὲ τὴν μεγαλύτερη φωνῇ ἀπάθεια.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Σουδαῖν ἔχει ἕνα μέσον νὰ κρατήσῃ τὸν σύζυγόν της, δηλαδὴ νὰ τοῦ πῇ : « Ἄς εἶνε δὲν ἀπὸ περὶ ἔξω, δὲν θὰ χορεύω, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω περὶ στιγμήν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ξαναβάλω καὶ εἰς τὰ μάγουλά μου τὴν ἀλυσὴν νεότητος, θὰ γεράσω καὶ δὲν θὰ ἔχῃς περὶ εἰς τὸ πλεονεκτήμα παρὰ μιὰ ἀσχημὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ σοῦ κἀνῃ ἀηδία νὰ τὴν βλέπῃς. »

— Ἡ κυρία Λαπλῶ μοῦ ἀπήντησε :

— Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πρᾶγμα. Ὅχι. Ἐγὼ ἔδωκα στὴν 'Ιουλιέττα ἀλλή συνταγὴν νὰ φανῇ τοῦ λοιποῦ γνωστοῦ, νὰ ὑπακούῃ ὅτι τῆς πῇ ὁ ἄνδρας της νὰ μὴ βγαλῇ πλέον ἔξω καὶ μὲ τρυφερότητες, μὲ χάδια νὰ ἐκπαθῇ καὶ νὰ τοῦ πάρῃ πίσω τὰ πολυτιμὰ μπουκαλάκια.

— Διάβολε !... Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἐρωτοτροπίας καὶ ἐραστικὰς...

— Μὰ ! εἶπεν ἡ κυρία Λαπλῶ μὲ ἀφέλεια, πρέπει πρῶτον νὰ κυτὰ τῇ κανεὶς τὰ περὶ ἐπιγόνια καὶ ἔπειτα... αἱ λοιπὲς ἐπιβουλὲς εἰς τὸν τρόπο καὶ γιὰ τὰ ἄλλα...

PIE RE VANDAGH

Τὰ περίφημα Συριανὰ λουκούμα **ΔΑΝΙΟΛΟΥ** τὰ ὁποῖα ἔχον μασθοῦσαν εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς Βιέννης καὶ εἰς τοὺς διαγνώστους τοῦ «Μπουκέτου» ἔγιναν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἐκλεκτὴν αὐτοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Τοῦ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

— Ήταν, ἀδελφοῦλη, μιὰ μικρούλα, μιὰ χαριτωμένη μικρὴ κορίτσια...

Καθε φορὰ ποὺ ξαναθυμᾶμαι τὰ λόγια αὐτὰ, βλέπω νὰ γελοῦν ὡς ποὺ μοῦ δυὸ ξεναγία μάτια μισόκλειστα ἀπὸ τὰ χρόνια, γεμάτα ἔλπιαν καὶ ἡσυχία καλωσύνη, ἀκούω δυὸ τρεμουλιαστὲς γεροντικὲς φωνὲς νὰ μοῦ ξαναλένε τὰ ἴδια λόγια.

Ἐγώ, ἀπὸ τίς στέπλες, πέρα ἀπὸ τὸν Τάναϊ πρὸς τὸ Βορο-νέτς, ὅταν συναντήθηκα μ' ἕνα ξεναγίον γέροντος προσκυνητῶν. Τὸ ἄγαν κομρασμένο βήμα τους, ὁ τρόπος ποὺ ἔσερναν τὰ χοντρά τους παπούτσια, τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ρούχα τους, ἔδειχνε πὺς θ' ἀρχόν-ταν ἀπὸ μακρινὰ.

— Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸ κυβερνεῖο τοῦ Τομπόλακ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μοῦ εἶπε ὁ γέρος βεβαιώνοντας ὅτι ὑπόθεσα.

Καὶ ἡ γοῦ καὶ κυτὰζόντας μὲ μὲ καλωσύνη καὶ χαμογελῶντας φι-λὰς προσέθεσε ἀναστενάζοντας :

— Ἐμαστε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λισάγια τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Κομρασμένοι : αἱ, ὅχι καὶ τόσο. Καλὰ τὰ πᾶμε ἀκόμα... Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σιγά σιγά...

— Ἐγὼ εἶπα, ἡ ἔτσι γιὰ προσκύνημα ἀποφασίσαιτε νὰ κάμετε τὸ δρόμὸν αὐτό :

— Ἐγώ, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος, ἀπὸ τῆς φάμπρικας τοῦ Νικόλς.

— Ὅς ποὺ μιὰ μέρα ἔχασε ξαφνικὰ τὸ κέφι της. Φαινόταν λυπη-μένη, φοβισμένη.

— Ἦθελε καὶ καλὰ νὰ πεθάνῃ...

— Κι' ἔχασε ποδοχίζε τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλο ἔχλαιγε χωρὶς νὰ πᾶν πιά... Ἀνησυχούσαμε, τὴ ρωτοῦσαμε : « Μὰ τί ἔχεις ; τί ἔχεις ; » Καὶ στὸ τέλος κλαίγαμε καὶ ἐμεῖς μαζί της, χωρὶς νὰ ἔξεραμε τὸ γιατί... Τὴ καίδαμε, καὶ ἔκλαίγαμε καὶ οἱ τρεῖς.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΚΛΑΒΑ

ΤΗΣ ΜΠΕΚΚΕΡΣΤΟΥ

Η Λουκία ήταν χρόνια τώρα σκλάβη σε μια αμερικανική οικογένεια η οποία τελευταία είχε οικονομικές δυσχέρειες. Γι' αυτό αναγκάστηκε να πουλήσει όλους τους σκλάβους της και μαζί μ' αυτός και τη Λουκία με το παιδί της που την αγόρασε κάποιος δουλέμπορος ο Χάλεϋ, από τη Λουϊσιάν.

Από εὐσπλαγνία της είχαν ότι τη στέλνουν στη Λουϊσιάν για να βοηθήσει τον άνδρα της.

Το βαπόρι με τη Λουκία, το παιδί της και τον καινούριο της αφέντη, ο οποίος την είχε παραλάβει για να την οδηγήσει στην πόλη, άνοιξε, ο οποίος την είχε παραλάβει για να την οδηγήσει στην πόλη, άνοιξε.

Η νέα γυναίκα καθότανε πάνω σε μερικές κασόνες της γέφυρας, και έπαιζε με το παιδί της.

Ο Χάλεϋ ύστερ' από μερικές βόλτες, ήλθε και κάθισε κοντά της και της άρχισε την κουβέντα. Σε λίγο ένα σκοτεινό σύννεφο περνούσε από το μέτωπο της Λουκίας, που είχε αρχίσει να μιλά γρήγορα και νευρικά.

— Δεν σάς πιστεύω, δεν σάς πιστεύω, του έλεγε. Θέλετε να παιζετε μαζί μου.

— Αν δεν πιστεύεις έμένα, της είπε ο Χάλεϋ, βγάδοντας ένα χαρτί από την τσέπη του, θα πιστέψης σ' αυτό. Είπε η απόδειξις πληρωμής, με το όνομα του κυρίου σου με μεγάλα, μεγάλα γράμματα.

— Όχι, δεν θέλω να πιστέψω πως ο κύριός μου με γέλασε έτσι τοι' απάντησε η Λουκία με συγκίνηση.

— Ρώτησε όποιον θέλεις! Ύπαρχουν άλλοι που μπορούν να διαβάσουν αυτό το χαρτί! Έ! συνταξιδιώτη, φώναξε κάποιος περαστικό που βρισκόταν κοντά τους, μάς διαβάζετε, σάς παρακαλώ, αυτό το χαρτί!

— Εὐχαρίστως, είπε ο ταξιδιώτης. Είπε ένα συμβόλιον αγοραστικής με την υπογραφή του Τζών Φύστικ ο οποίος σάς παραχωρεί την Λουκία με το παιδί της αντί εκατόν πενήντα δολαρίων. Το χαρτί αυτό είναι συντεταγμένο εν τώτοι.

— Ο κύριός μου, μούπε πως με στέλνει στη Λουϊσιάν για να μιλώ μαγειρίσσια στην ταβέρνα που εργάζεται ο άνδρας μου. Ναί! έτσι μούπε ο ίδιος και δεν μπορώ να πιστέψω πως είπα ψέμματα.

— Μα σε πούλησε, κορίτσι μου, δεν υπάρχει αμφιβολία, είπε κ' ένας άλλος άνθρωπος που τον εκάλεσαν να εξετάσει τα χαρτιά. Σε πούλησε αυτός φαίνεται καθαρά και ξάστερα.

— Αν είναι έτσι δεν έχω καμιά αντίρρηση, είπε η δυστυχισμένη γυναίκα.

Και σφίγγοντας το παιδί της στην αγκαλιά της, κάθισε επάνω σ' ένα κορίνι και κύτταξε τον ποταμό μ' αδιάφορο ύφος.

— Μπα! δεν της κοστίζει και πολύ όπως βλέπω, είπε ο έμπορος. Φαίνεται να είναι άρκετά λογική.

Πράγματι, η Λουκία φαινότανε κάπως ήσυχη και περιπόνητη το παιδί της. Αυτό ήταν ένα αγοράκι δέκα μηνών, πολύ ευρωστό, παχουλό και ροδοκόκκινο.

— Έμπορο παιδάκι, είπε ένας ταξιδιώτης που σταμάτησε έξω από το πλοίο. Πόσο μηνών είναι;

— Δέκα και μισό, απάντησε η μητέρα.

— Ο ξένος σφύριξε για να ελκύσει την προσοχή του παιδιού και ύστερα του έδειξε ένα ζαχαρωτό. Αμέσως το παιδάκι το άρπαξε και χωρίς να διστάσει το έβαλε στο στόμα του.

— Διαβολάκι! πρόσθεσε ο άνθρωπος. Μα την πίστη μου, όλα τα καταλαβαίνω.

— Ο ξένος απομακρύνθηκε και πήγε και βρήκε τον Χάλεϋ που καθόταν σε μια πολτρώνα και κάπνιζε μακαρίως.

— Τι θα σάς χρειαστεί αυτό το χαμίνι στα κτήματά σας; τον ερώτησε.

— Τίποτε. Με την πρώτη ευκαιρία θα το πουλήσω, είπε ο Χάλεϋ, ανόβοντας δεύτερο τσιγάρο.

— Δεν φαντάζομαι να το πουλάτε πολύ ακριβά, ξαναείπε ο ξένος.

— Πενήντα δολάρια, ούτε ένα λεπτό λιγότερο.

— Ορισμένους θέλεις να γελιάσης, μαζί μου.

— Μιλό πολύ σοφά!

— Έ! καλά ένοι σου δίνω τριάντα δολάρια, μά ούτε ένα λεπτό πάρα πάνω.

— Άκουσε, είπε ο Χάλεϋ, τι μπορεί να γίνει. Να μοιράσουμε τη διαφορά. Σαράντα δολάρια. Αυτή είναι η τελευταία μου λέξις.

— Καλά, είπε ο ξένος αφού σκέφτηκε λίγο.

— Που θα κατεβήτε.

— Στη Λουισιάν.

— Θανύσασα! θα φθάσουμε στη Λουισιάν πρὸς το βράδυ. Το παιδί θα κοιμάται, θα το πάρης σιγά σιγά χωρίς να πάρη είδηση η μητέρα του. Μ' άρεσουν τα ήσυχα πράγματα, δε θέλω τις φωνές και τα κλάματα.

Κατόπιν αντήλλαξαν μερικά χαρτιά και ο Χάλεϋ άναψε και δεύτερο τσιγάρο.

Το βαπόρι σταμάτησε στην προκυμιά της Λουϊσιάν. Η Λουκία καθότανε σκεπτική με το κοιμισμένο κορμί στην αγκαλιά της. Όταν άκουσε το όνομα της πόλεως, σηκώθηκε βιαστικά, άπλωσε τα επανωφόρι της στο βάθος μιας κάσας, έβαλε σιγά σιγά το παιδί της στην πρόχειρη αυτή κούνια και έτρεξε στα κάγκελα με την πίδα να διακρίνη τον άνδρα της ανάμεσα στα γκαρσόνια των συνοδοχείων που πηγαινοήρχοντο στην προκυμιά.

— Να, μια ευκαιρία, είπε ο Χάλεϋ σηκώνοντας το αποκοιμισμένο παιδί και απλώνοντάς το στον ξένο. Πρόσθεσε που πρὸς τὸς να μὴ τὸ ξυπνήσης καὶ φωνάξῃ καὶ ἔχωμε φασαρίες με τὴν μητέρα.

— Ο ξένος πήρε το παιδί και σ' λίγο χάθηκε μετ' στο πλήθος.

Σε λίγο το βαπόρι εγκατέλειψε την παραλία και ξανάρχισε να γαλοπερνάει το δρομολόγιό του. Η Λουκία ξαναπήγε στη θέση της. Πύρε εκεί τον έμπορο, μα το παιδί δεν ήταν εκεί.

— Το παιδί μου, που είναι το παιδί μου, φώναξε με άφωνη αίσθηση.

— Λουκία, είπε ο Χάλεϋ, το παιδί σου το έδωσα σε κάποιον που θα φροντίσει γι' αυτόν. Άραγ' η γοήγορα έπρεπε να στο πιά. Ήξευρα που δεν θα μπορούσες να το πάρης μαζί σου εκεί κάτω στο Νότο. Ηδρα λοιπόν την ευκαιρία και το πούλησα σε μια εξαιρετική οικογένεια, που θα τ' αναθρέψῃ καλύτερα από σένα.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν έβγαλε παράμικρή φωνή. Το κτύπημα ήταν πολύ βαρύ για να μπορεί να μιλήσει, είτε να κλάψει. Ζαλισμένη, κίνησε κάπου, χωρίς δύναμη, χωρίς ζωισμό. Ο πόνος της ήταν βαθύς. Άφρονι απ' τη λύπη της είχε δάκρυα για να δείξῃ το μέγεθος της δυστυχίας και του πόνου της. Φαίνεται ήσυχη.

Η νύχτα είχε άπλωσει πιά, μια ήσυχη, γαλήνια, άστεροπλημυνη νύχτα φωτεινή, μια νύχτα μερμηριμένη, μια νύχτα σιωπής...

Στο βαπόρι η μια μετά την άλλη άνοιξε φωνές είχαν πιάσει, και φαινότανε αποκοιμισμένο. Μόνον ένας θόρυβος άκούγανε καθαρά, ο γλυκός θόρυβος των νεφών στην πρόρα. Κάπου, κάπου έλεγε λυγρός, μια μουσικισμένη φωνή...

— Να κάμω, τι να κάμω, ω! θεέ μου, ήήήσε με! Καὶ αὐτὸ ἀκούστηκε πάλι φωνὴ με τὴν ἴδια παραπνοήτικη φωνή. Άξαρνα μια μαύρη σκιά ξεχώρισε κατ'εστέρωμα, ύστερα ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἐνὸς σώματος ποὺ πέφτει στὴ γῆ.

Κανείς δεν είδε, ούτε άκουσε τίποτ' Η θέσις της Λουκίας ήταν άδεια.

Η άμοιρη καρδιά δεν ύπνερε πια και το νερό του ποταμού του έβγαλε στην αγκαλιά του τη δυστυχισμένη γυναίκα αδιάφορο, άπληρο, γελοῦς με τ' αστέρια.

Μετάφρ. Εὐρ. Μαρ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΡΟΔΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Κόβεις το τριαντάφυλλο όταν ακριβώς πρόκειται γ' αυτό και αλλοίβεις το κοτσάνι, (μίσχον), με κερδί. Κλείνεις το τσίπιν κάθε ρόδο, τον κάλυκα αυτού, μέσα σ' ένα χωρὶ κερδί, από στερεό χαρτί, το όποιον να μὴ εφάπτεται το μίσχον, από το όποιον κολλάς στο κάτω μέρος επί του μίσχου, να μὴ μπαίνει αέρας. Άφου τ' ετοιμάσης κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον, το κρεμάς από το κοτσάνι σ' ένα ντουλάπι χωρίς να γυμνῇ το άλλο.

Τὸν χειμῶνα, όταν θελήσης να στολισθῇς με τὰ ρόδα αὐτὰ σῴσις τὸ χαρτίον χονί, κόψε τὴν διὰ κερδὸν εφορμισμένην κορὴν, κάψε εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ μίσχου καὶ βάλε τὸ δυνάμιον κορὸν νερό. Μετὰ δύο ὥρες τὰ ρόδα θὰ γίνοντο ὁμοειδῆ καὶ τ' ἄχης κόψει τὴν ἴδια στιγμή.

Φιλανθ.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις καὶ εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ότι ο καννός είναι δηλητήριο, το αποδεικνύει και τοῦτο: Με το έγγεμισμά του φονεύονται οι ψύλλοι, οι ψείρες, τα κουνούπια και το παράσιτον της ψώρας. Και αυτά ακόμη τα μικρόβια της φθίσεως δεν άντέχουν.

Ο περίφημος Ισπανός ποιητής Σαντέλ οίρας έτσι χάριν άστεροσμο, ταμπάκο σ' ένα ποτήρι κρασιού, το όποιον έπινε, απέθανε άμέσως.

Κατά τους χημικούς ο καννός περιέχει και δέκα άλλα δηλητήρια πλὴν της νικοτίνης.

Ο καννός προσβάλλει την καρδιά, την ακοή, την όραση, το νευρικό σύστημα κλπ. Ένιότε γεννῶν τον καρκίνον.

Ο σέρ Παλάδ, ναύαρχος διάσημος επί της βασιλείσεως της 'Αγίας Ελισάβετ, εκάπνιζεν ἐξ έντροπής κρυφά. Μιά μέρα τὸν αντίλασε καννίζοντα ο ύπηρετῆς του, νόμισε πως... καίεται και πύρεξε ένα γκουβὰ νερό, για να τὸν... σβήσῃ.

Έναντιόν τὸν ρευματισμόν, αντί φανέλλας, πολὺ προτιμότερον εἶναι τὸ δέμα της καμήλου.

Απὸ τὰ καλύτερα φάρμακα κατὰ της ἀϋπνίας εἶναι ἓν θερμὸν λουτρόν πρὸ τοῦ ύπνου.

Πολὺ ἔστω νερό καταπαίνει τις αἱμορραγίες και, ἐνιότε θεραπεύει και τὰς πληγὰς...

Τὰ ἀκαταρτέστερα ὄντα εἶναι με συμπαθεῖο τὰ στρεΐδια. Όταν καλῶνται τὴν ὥραν ποὺ τρώγουν τότε προκαλοῦν τραγώμενα τυμωδῆ πυρετόν.

Οι μακροβιότεροι ἄνθρωποι εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην εἶναι οἱ Νορβηγοί. Ζοῦν κατὰ μέσον ὄρον 48 ἔτη οἱ ἄνδρες και 51 ἔτη (ὡ ἐφ' ἑτάρας γάτες) αἱ γυναῖκες.

Ο περιέχον περισσότερον φώσφορον καρπὸς εἶναι τὸ μῆλον.

Τὰ ὄζα τὰ ὁποῖα περιέχουν τὰ μῆλα εἶναι εὐεργετικώτατα κυρίως εἰς τοὺς διάγοντας καθιστικὸν βίον.

Τὰ καλὰ ὄρμα μῆλα χωνεύονται εἰς μίαν ὥραν και 25 λεπτά, καὶ αἱ ἄλλαι τροφαὶ ἀπαιτοῦν τέσσαρες και πέντε ὥρας.

Ο 'Ερκινστὺς

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Συνεχίζομεν και σήμερον τὰ βιογραφικὰ ανέκδοτα τοῦ ἀείμνηστου πρωτοπυργού Θ. Δηλιγιάννη:

Σε κάποιον βουλευτὴν ὁ Δηλιγιάννης εἶπε μιά ἡμέρα, ποὺ τὸν εἶδε νὰ βγάῃ ἐκ τριῶν διαφόρων θηλαζόντων σημειώσεως ρουπιδιῶν:

— Κόρις μου, θὰ ἦτο καλόν, ἂν ἠθέλετε συστήσει εἰς τὸν ράτιν ὡμῶν, εἰς τὰ ἐνδύματά σας νὰ ἀνοίγῃ ἓν και μόνον θυλάκιον!

Ένας ἀπὸ τοὺς νέους βουλευτὰς κατὰ τὰς τελευταίας περιόδους, κατ' ὅσον οἱ βουλευταὶ ἐν γένει ἐγενίαν ἀπαιτητικώτεροι εἰς τὰς ρουπιδιολογίας, ἐξίτηε διαρκῶς και νέας παροχὰς, μεταβαίνον καθημερινῶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ο Δηλιγιάννης ἔχασεν ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν τὴν ἰσβίον ὅταν τὴν ἔβλεπε εἰς τοὺς ὤφθαλμους τοῦ ὁποῖου ἔβλεπε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

— Φαίνεται ὅτι ο κύριος οὗτος ἔχει ἤδη σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πατρική του κληρονομία περιλαμβάνει και τὸν Ἑλλητικὸν προϋπολογισμόν!

Έως ἐκ τῆς μεγάλης ηλικίας τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις και εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη καὶ ἄλλοι τόσοι κομποποιὶ τοῦ.

Όταν ἐβλάπτεν ὁ ἴδιος ἤθελε γὰ τὴν ἵπντονε τὸ ἔθιμον, καθ' ὅσον τὸν νεοφώτιστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ, ἡ τῆς μητρὸς τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ ὅμως βουλευταὶ καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κομμωτικήν, βαπτίζοντες ἐδίδαν πάντοτε τὸ ὄνομα Θεοδώρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἔχει γινεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον συνηθισμένα στό Μωρηά.

Εἰς τὴν μεγάλην ηλικίαν τοῦ ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης ἐκράναι καὶ τοῦ ρεζόρ εἰς τὰς βαπτίσεις και εἰς τοὺς γάμους. Δὲν ἔπαιζε πῶς ἡ κομποποιὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχον δέκα ἀναδεξιμοὶ τοῦ Δηλιγιάννη

24 Σταδ Περματζόγλου 24

ΛΑΜΠΑΙ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ
"AMERICAN,"

ΔΙΑ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΑΛΕΠΣΟΑΠ

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΙ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΑΠΩΝΕΣ

ΕΞΕΠΡΕΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Σας ετοιμάζει τέσσαρα νέα ἀριστουργήματα, τὰ ὅποια θ' ἀρχίσουν ἐκδιδόμενα κατ' αὐτὰς τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

ΠΡΩΤΟΝ : Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ

“ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ,”

Ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα ρομάντζα τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἀπὸ τὰ πλέον τραγικά, τὰ πλέον μυστηριώδη, τὰ γεμάτα τρόμον καὶ ἀγωνίαν.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ : Ἐνὰ ἄλλο περίφημο παρὰδοξο ρομάντζο τοῦ ΡΟΒ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

“Ο ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ, ἢ

“Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ,”

Ἡ τρομερὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατορθώνει ν' ἀποκτήσῃ διπλὴν ὑπόστασιν, διπλὴν ζωὴν, νὰ εἶνε συγχρόνως ἄγθος καὶ ἀπαίσιος κακοῦργος. Ὁ «Δόκτωρ Τζέκυλ» εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον πρωτότυπα μυθιστορήματα. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐγράφη ὁ «Εἰσαγγελεὺς Χάλερ», τὸ δράμα ποὺ παίχθηκε πρὸ ἐτῶν στὴν Ἰνδία, κατόπιν δὲ ἐν Ἀθήναις στὸ Κυβέλειο, καὶ ἐνεπλοίγησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσιν.

ΤΡΙΤΟΝ : Τὸ πικρὸν, τὸ αἰσθηματικὸν, τὸ γλυκύτατον μυθιστορήμα τοῦ ΕΡΡ. ΜΥΡΣΕ, τοῦ συγγραφέως τῶν «Μπερμ».

“ΣΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΗ,”

Ἡ παθητικὴ καὶ γεμὴ περικοπεύσας ἱστορία ἑνὸς ἐρωτός. Ἡ γλυκυστὴ ἱστορία ἑνὸς φλογεροῦ αἰσθηματος. Ὁ ἔρως ! . . .

ΤΕΤΑΡΤΟΝ : Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ΟΝ. ΝΤΕ ΜΠΛΑΖΑΚ

“Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,”

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνοῦ ἐρωτός δύο ἐξαδέλφων ποὺ τελειώνει θλιβερά καὶ λυπημένα. Μέσα στὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Μπλαζάκ παρουσιάζει σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν τύπον τοῦ ἐπαρχιώτου φιλαργύρου, ὀλοζώντανον, τρομερόν, φρικαλέον. Ἡ ζωὴ τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας, τὰ μικροσκάνδαλά της, ἡ χαρὴς, ἡ λύπης της περνοῦν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ γεμάτου γοητείας.

Αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἀριστουργήματα θὰ ἐκδοθῶν κατ' αὐτὰς εἰς κομφοῦς τόμους θὰ ἐπικουρωθῶσιν δὲ ἡ ἐκδοσις ἄλλων τῶν αὐτοῦ.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ

ΑΛΗΘΙΝΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΜΟΝΤΕΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΠΕΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑΙ

ΜΟΔΕΣ VENUS

ΥΛΙΚΑ

ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ

ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΠΝΙΣΗ

7 ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτο» 1914 χροσόδετος διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 120, Ἑσωτερικὸν φρ. 80.

Σύνολον βιβλίων χροσόδετον, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, Ἑσωτερικὸν φρ. 6.

Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου βιβλίον χροσόδετον, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, Ἑσωτερικὸν φρ. 6.

Οἱ ἐμβλίζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω, τὰ λαμβάνουν ἀσφαλῶς ἐπὶ συστάσει.